

Calea în Sfânta Sfintelor

Sâmbătă, 2 februarie 2013 - Gili Cârstea

Astăzi auzim despre tot felul de planuri, strategii și tehnici care promet să pregătească poporul pentru a „sta în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu.” La prima vedere, ele par legitime și eficiente, dar la o analiză mai atentă toate au același defect major: nu arată calea în Sfânta Sfintelor.

Informațiile vitale oferite acestui popor chiar în zorii marii mișcări advente spuneau că adevărata credință, spre deosebire de religia simțămintelor, este ancorată în Sfânta Sfintelor, în deplin acord cu declarația lui Pavel: „... nădejdea care ne era pusă înainte, pe care o avem ca o ancoră a sufletului; o nădejde tare și neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua dinăuntru Templului, unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător” (Evr 6:18-20).

Aceasta este credința autentică. Ea pătrunde „dincolo de perdeaua dinăuntru templului,” iar perdeaua dinăuntru templului despărțea Sfânta de Sfânta Sfintelor. Cele două încăperi ale sanctuarului reprezintă cele două faze ale lucrării lui Hristos: Slujba zilnică (*daily*), și slujba anuală (*yearly*). Slujba zilnică asigură iertarea, cea anuală oferă curățirea.

Viziunea tronurilor ne-a avertizat că poporul nostru va părăsi credința de dincolo de perdea, și se va întoarce la lucrarea părăsită de Hristos în 1844. Va uita de slujba anuală, și va îmbrățișa slujba zilnică. Mai concret, va conta pe îndreptățirea prin credință pentru mântuire, și va repudia scopul etern al lui Dumnezeu de a uni din nou omenescul cu divinul, prin lucrarea de la sfârșitul anului, reprezentată de Sfânta Sfintelor.

O astfel de speranță, deși poate asigura mântuirea via mormânt, nu poate pregăti un popor „care să stea în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu.” Ea ar putea duce pe închinători în împărăție, dar nicidecum nu poate încheia marea controversă dintre Hristos și Satana.

După 1888, poporul nostru a abandonat treptat, „unul câte unul,” credința în Ziua Ispășirii pentru o generație în viață, și s-a întors tot mai mult către îndreptățirea prin credință, pe care o aclamau toate bisericile protestantismului popular. În limbajul metaforelor din viziune, s-a întors în fața tronului din Sfânta, alături de închinătorii care continuau să conteze pe îndreptățirea prin credință, lucrare părăsită de Hristos în 1844. Lucrarea din Sfânta Sfintelor a fost eclipsată și apoi părăsită în întregime, ceea ce face imposibil scopul lui Dumnezeu descris în Ezechiel 36:23.

Cu puțin timp înainte de 1888, Inspirația atrăgea din nou atenția poporului nostru că există o lucrare de ispășire în Sanctuarul ceresc, și că doar atunci când acest mare adevăr este văzut și înțeles, vom fi pregătiți pentru ziua cea mare a lui Dumnezeu:

„Toți trebuie să devină mai inteligenți cu privire la lucrarea ispășirii care se desfășoară în sanctuarul ceresc. Când acest mare adevăr este văzut și înțeles, cei care îl vor accepta vor lucra în armonie cu Hristos spre a pregăti un popor care să stea în picioare în ziua cea mare a lui Dumnezeu, iar eforturile lor vor fi încununete de succes. Prin studiu, meditație și rugăciune, poporul lui Dumnezeu va fi ridicat deasupra lucrurilor obișnuite, deasupra gândurilor și emoțiilor pământești, fiind aduși în armonie cu Hristos și marea Sa lucrare de curățire a sanctuarului ceresc de păcatele poporului. Credința lor va intra cu El în sanctuar, iar închinătorii de pe pământ își vor revizui cu grijă viața, comparând caracterul lor cu marele standard al neprihăririi" (5T 575).

Dar acest lucru nu s-a întâmplat. Marele adevăr al scopului etern al lui Dumnezeu în Sanctuar nu a fost văzut și înțeles. Poporul nu și-a „trimis” credința în Sanctuar, și astfel nu este „adus în armonie cu Hristos și marea Sa lucrare de curățire a Sanctuarului ceresc de păcatele poporului.”

Când a venit solia 1888, oamenii cu nume din biserică nu au văzut nicio lumină în solia îngerului al treilea, care „arăta calea în Sfânta Sfintelor.”

Vorbind despre cei care au refuzat primele două solii îngerești, sora White oferă prețioase informații despre scopul soliei 1888, despre „strigătul de la miezul nopții,” acela de a arăta calea în Sfânta Sfintelor, dincolo de perdea:

„Cei care au respins prima solie nu au putut beneficia de a doua; nu au beneficiat nici de strigătul de la miezul nopții, care trebuia să-i pregătească să intre prin credință cu Isus în Sfânta Sfintelor din sanctuarul ceresc. Și respingând cele două solii anterioare, și-au întunecat atât de mult înțelegerea, încât nu au mai văzut lumină în solia îngerului al treilea, care arată calea în Sfânta Sfintelor" (*Early Writings*, 260).

Excepțional de clar și precis. Solia îngerului al treilea arată calea în Sfânta Sfintelor. Strigătul de la miezul nopții, care produce trezirea fecioarelor, pregătește poporul să intre cu Hristos la Nuntă.

De ce este nevoie astăzi din nou de solia îngerului al treilea, și de strigarea de la miezul nopții? Deoarece, evident, poporul nostru nu Îl urmează pe Hristos în Sfânta Sfintelor, nu mai vede calea care duce dincolo de perdea, locul unde omenescul și divinul se unesc. Nunta Mielului depinde de dispoziția poporului lui Dumnezeu de a-L urma pe înainte-mergătorul nostru dincolo de perdea. Aceasta este singura ancoră, în furtuna teologică în care se scufundă întreaga omenire.

Dar, spunea Inspirația la câțiva ani după 1888, „drapelul purtat de toți cei care proclamă solia îngerului al treilea este acoperit cu o altă culoare, care realmente îl omoară. Aceasta se întâmplă acum” (*The EGW 1888 Materials*, 1486).

Care este culoarea care omoară realmente solia îngerului al treilea, drapel purtat de „toți” cei care susțin că proclamă solia îngerului al treilea? Nimic altceva decât că solia 1888 este îndreptățirea prin credință, pe care toată lumea o acceptă și o predică. Este o întoarcere în Sfânta, la prima fază a lucrării lui Hristos, părăsită în 1844, dar pe care Baal a preluat-o, dându-se drept Hristos.

Calea nouă și vie deschisă de Hristos duce neapărat „dincolo de perdea,” în Sfânta Sfintelor, unde trebuie să fie oficiată căsătoria, adică unirea dintre divin și uman pentru poporul lui Dumnezeu. Profeția din Ezechiel 36:23 își așteaptă încă împlinirea. Ea depinde vital de un popor luminat, care va înțelege că solia 1888 este lumina de pe singura cărare autentică și legitimă, calea consacrată către desăvârșirea creștină, realizată în locul prea sfânt al noului legământ.

Trăim astăzi cea mai serioasă încleștare între Hypostasis și Icabod din toate timpurile, o bătălie teribilă de o parte și alta a perdelei din Sanctuar care va duce la externalizarea Ierarhiei, în încercarea ei de a împiedica Nunta Mielului.

Nu este vremea ca poporul nostru să fie lăsat să audă solia 1888, care arată calea în Sfânta Sfintelor?